

Predica de la Krefeld

Duminică 4 martie 1984, ora 15⁰⁰

Ewald Frank

Îi suntem mulțumitori Domnului pentru acest serviciu. Și eu sunt sigur că Dumnezeu dorește să ne vorbească prin Cuvântul Lui; și o va face, dacă ne așteptăm și credem că o va face.

Cântarea care a fost cântată ne dă prilejul să citim din 1 Cor. 13. Și dorim să facem acest lucru acum. Este, desigur, capitolul care vorbește despre dragostea lui Dumnezeu; nu despre dragostea pe care o putem aduce noi, ci despre dragostea pe care ne-o dăruiește Dumnezeu. În 1 Cor. 13, este scris de la versetul 1: „*Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor. Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic. Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic*”.

Aceste cuvinte sunt la fel de adevărate precum toate celelalte cuvinte care sunt scrise în sfânta Scriptură și dragostea despre care este vorba aici – eu doresc să o spun încă o dată – aceasta nu este o dragoste omenească, ci o dragoste dumnezeiască, așa cum s-a descoperit pe crucea de pe Golgota. „*Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea*” și doar în inima aceluia care a fost iubit cu această dragoste dumnezeiască, răscumpărat și iertat, se va descoperi această dragoste dumnezeiască turnată prin Duhul Sfânt. Aceasta este dragostea care nu este dependentă de împrejurări, de vreme sau de timpuri, ci este dragostea care nu a început niciodată, care nu se va sfârși niciodată și despre care mărturisește Cuvântul lui Dumnezeu. Este dragostea lui Dumnezeu! Și când orice altceva nu va mai fi, atunci această dragoste dumnezeiască rămâne în vecii vecilor. Ferice de acel om care a primit-o, care într-adevăr a primit-o.

Și voi știți: conform Galateni 5, dragostea este una dintre cele nouă roade ale Duhului. Daruri le poți lua, primi și le poți da, dar roadele nu le poți lua, primi și da, ci aceste roade trebuie să crească. Dar înainte să crească, trebuie să fi fost semănat ceva. „...*un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui...*”. Și, de aceea este necesar ca noi să nu fi devenit doar niște credincioși oarecare, ci să ne punem la dispoziția lui Dumnezeu astfel încât El să-Și descopere Cuvântul Lui, să-și descopere tainele Sale, dar El să poată pune dragostea Lui mai presus de toate. Și oricine are această dragoste dumnezeiască,

poate să aibă cea mai mare cunoștință – acela n-o va considera mai de preț decât dragostea.

Acum, aceasta este descrisă – și acest lucru este foarte important – pentru că și despre aceasta am putea avea gândurile proprii; dar acestea nu folosesc nimănui. Este scris mai departe: „*Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul*”.

Acum, putem să ne cercetăm, dar vă rog, nu unul să-l cerceteze pe celălalt, ci așa cum este scris în 1 Cor. 11: „*Fiecare să se cerceteze, dar, pe sine însuși și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta*”. Și dacă privim în acest Cuvânt minunat ca într-o oglindă dumnezeiască, atunci ne putem da seama rapid dacă situația este așa cu noi sau nu.

„*Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, dragostea nu este geloasă și nu invidiază*”. Dacă Dumnezeu binecuvântează pe cineva, sau dacă folosește pe cineva și dacă se ridică în cineva o invidie, atunci ce este? Fiecare om care face parte din trupul Domnului este eliberat de invidie, eliberat de toate aceste lucruri rele, căci este botezat în trupul Domnului. Și dacă în aceste zile noi am vorbit despre Domnul și despre Adunare, atunci să avem în minte și să primim în inimile noastre ceea ce este scris în 1 Cor. 12:12-13: „*Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare și după cum toate mădulele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos. Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh*”.

Aici apostolul nu vorbește despre o adunare oarecare, ci despre Adunarea lui Dumnezeu, despre Adunarea Domnului. Și eu cred că noi toți avem o singură dorință: să facem parte din Adunarea întâilor născuți, să facem parte din această Adunare care a fost îndreptățită de Dumnezeu, răscumpărată, eliberată, curățată, sfințită și împăcată cu Dumnezeu și desăvârșită. Este adevărat că deocamdată noi suntem pe cale. Dar noi avem o țintă în fața ochilor și știm că prin ajutorul lui Dumnezeu o vom atinge.

Trupul Domnului este constituit din multe mădulare. Și este scris mai departe, în vers. 20: „*Fapt este că sunt mai multe mădulare, dar un singur trup. Ochiul nu poate zice mâinii: «N-am trebuință de tine»; nici capul nu poate zice picioarelor: «N-am trebuință de voi*”.

Dacă ne privim pe noi înșine, dacă ne uităm la viața noastră ca și credincioși, experiențele noastre cu Dumnezeu și, poate, experiențele unul cu celălalt, atunci stăm în fața unei întrebări importante: am rezistat noi acestor încercări? Am ținut noi laolaltă, mâna și piciorul, toate mădulele care aparțin trupului Domnului? Sau le-am despărțit unele de altele? Am rupt noi trupul

Domnului ca și când acest trup n-ar fi avut niciun fel de importanță pentru noi și am fost de părerea că avem dreptate și vom ajunge cumva la țintă?

Iubiților, nimeni nu va reuși de unul singur! Împreună noi cu toții trebuie să suferim și să trecem prin toate, împreună să rezistăm tuturor celor ce vor veni peste noi. Trebuie să împărțim bucuria și necazul unul cu celălalt. Nu putem face așa cum au făcut mulțimile în trecut: când, deodată, lucrurile au mers rău pentru Domnul și încercările au ajuns la punctul culminant, iar El a descoperit Cuvântul care a tăiat inimile lor ca o sabie, mulți nu L-au mai urmat, ci L-au părăsit. „*Isus le-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă»*” – pentru ei a fost o jignire. Și ei au spus: „Cum poate omul acesta să ne dea trupul Său ca să-l mâncăm și sângele Lui ca să-l bem?”. Ei L-au urmat pe Domnul, au fost vindecați, au fost binecuvântați, fără ca ei să fi înțeles ce avea de gând Dumnezeu cu ei.

Iubiților, în aceste zile trebuie să înțelegem ce are de gând Dumnezeu cu noi. Și trebuie să mergem prin toate încercările, cu orice preț, trebuie să-L urmăm pe Domnul și să ne sprijinim reciproc fiindcă noi avem nevoie unul de celălalt. Mâna nu poate să spună: „Nu am nevoie de restul trupului”. Ce este trupul fără picioare? Ce este fără mâini, ce este fără ochi și fără cap? Și cine știe, ce este de fapt, celălalt? Așadar, trebuie să stăm împreună, să-I dăm lui Dumnezeu posibilitatea ca El să descopere în trupul lui Isus Hristos aceste funcții ale mădularelor după măsura chemării divine și conform cu ce este nevoie, ca acestea să-și poată face slujba și misiunea lor.

Aseară am tratat această temă despre Domnul nostru care a început lucrarea, care a înființat Adunarea și a spus că „portile locuinței morților n-o vor birui”. Ele s-au deschis și tot iadul va lăsa pe toată lumea în pace, căci diavolul îi are deja; dar el va năvăli cu toată puterea asupra poporului lui Dumnezeu. Dar Domnul nostru s-a rugat pentru noi ca credința noastră să nu se piardă și noi să rezistăm până la sfârșit, în special acum, când suntem atât de aproape de țintă. Dacă oamenii L-au urmat pe Domnul 10, 20, 30 de ani sau chiar mai mult, nu le folosește la nimic dacă ei n-au răbdat până la sfârșit și, la final, să poată fi încununăți. Cine va răbda până la sfârșit acela va fi încununat.

Iubiților, dacă vorbim despre dragostea lui Dumnezeu, atunci trebuie să știm că noi suntem aleșii și iubiții lui Dumnezeu și că aceeași dragoste divină trebuie să fie cu noi, fără să căutăm la fața omului. Dragostea aceasta ne-a fost descrisă aici: „*dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmăiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire*”. Oh, câte pretenții sunt emise, dar nimeni nu le dă curs; fiecare solicită una și alta de la celălalt, sunt imputate lucruri, dar cine dorește să plătească totul, cu cine să ne ocupăm de acestea?

Aici ni se spune: „*nu se mânie, nu se gândește la rău* („nu se amărăște, nu socotește răul” – lb. germ.)”. Dragostea lui Dumnezeu nu cere nimic de la celălalt

și nu spune: „Aceasta trebuie s-o plătești acum; este de datoria ta s-o plătești”. Totul a fost plătit, deja, pe crucea de pe Golgota, pentru tine și pentru mine, odată pentru totdeauna, de la început până la sfârșit! Tot ce cereți voi de la mine, sau eu de la voi, ori noi unul de la celălalt – totul a fost deja achitat de către Domnul și Răscumpărătorul nostru. Acesta a fost lungul zapis cu cerințe, pe care El l-a rupt în bucăți și a făcut de ocară toate puterile întunericului, biruindu-le. De ce să permitem să fim influențați de aceste puteri ale întunericului și, cu amărăciune, să facem „o factură” cuiva și, poate, chiar să scriem un zapis? Nu! Oricine a primit această dragoste divină, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr. Și dragostea „*acoperă totul, crede totul, suferă totul*”. Aceasta este dragostea dumnezeiască!

Noi, ca oameni, avem intenția să dăm în vileag lucruri. Dar cu privire cine? Cu privire la noi? Nicidecum. Nu! Dacă simțim această nevoie, desigur că nu cu privire la noi, ci cu privire la aproapele nostru. Și, deodată, n-am înțeles deloc programul lui Dumnezeu și n-am devenit o parte a acestui sfat al lui Dumnezeu, fiindcă îl mai avem încă pe aproapele nostru în fața noastră. Nu! „*Dragostea acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată*”.

Noi toți am citit și am auzit aceste versete și altele. Trebuie să fie o dragoste lucrată prin Duhul lui Dumnezeu, orice altceva nu ne va ajuta. Și așa este scris în Col. 1:8: „*și ne-a vorbit despre dragostea voastră în Duhul*”. O dragoste lucrată de Duhul lui Dumnezeu! Și este scris în vers. 13: „*El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor*”.

Toate acestea sunt versete și adevăruri biblice prețioase. Dar întrebarea este: sunt scrise doar în sfânta Scriptură, sau sunt scrise și în viețile noastre, ca o dovadă vie care a fost adusă? Dacă aceste adevăruri sunt scrise doar în Biblie, atunci nu este suficient; dar dacă sunt descoperite, atunci ne putem bucura de ele.

În 2 Cor. 13:11 este scris: „*Încolo, fraților, fiți sănătoși, desăvârșiți-vă, îmbărbătați-vă* („Încolo, fraților, bucurați-vă, lăsați-vă îndreptați, primiți îndemnuri” – lb. germ.), *fiți cu un cuget, trăiți în pace și atunci Dumnezeul dragostei și al păcii va fi cu voi*”.

Fiecare dorește să-l corecteze pe celălalt, dar nimeni nu este de acord să fie el corectat. Fiecare dorește să-l îndemne pe altul, dar nimeni nu vrea să fie îndemnat. Și dacă citim în Romani, acolo este scris: „*Cine îmbărbătează pe alții să se țină de îmbărbătare*”. Nu „cine vrea să îmbărbăteze”, ci acela pe care Dumnezeu dorește să-l folosească pentru a spune ce trebuie, cum trebuie, când trebuie, astfel încât să fie și un rezultat dumnezeiesc, nu un eșec omenesc.

Iubiților, încă suntem departe de a fi o adunare biblică a Dumnezeului celui viu. Nu ne este rușine să recunoaștem acest lucru. Și o facem din toată inima noastră! Căci știm că dacă ne recunoaștem lipsa, atunci Dumnezeu poate să ne

ajute. Dar dacă spunem: „Eu sunt bogat, știu toate lucrurile, am toate lucrurile”, Domnul ar trebui să ne spună: „Chiar tu, care susții că ai totul, nu știi că ești ticălos, sărac orb și gol”. Așadar, întotdeauna vrem să Îi dăm dreptate lui Dumnezeu și Cuvântului Său și atunci va fi bine.

În 2 Cor. 3:6 este scris: „*Care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă viața*”. Citim și vers. 5, ca să vedem contextul: „*Nu că noi, prin noi înșine, suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu*”.

Aceasta este o mărturie minunată. Acest mare om al lui Dumnezeu dă toată slava Domnului. Și deseori am subliniat: atât timp cât el a șezut la picioarele lui Gamaliel el a primit multă învățătură; și cu cât a primit mai multă învățătură cu atât mai gol devenea. Dar o întâlnire cu Isus Hristos, Domnul nostru, a luat de la el toată această învățătură omenească și i-a dăruit descoperire, prin harul lui Dumnezeu. Și aceasta a fost și mărturia care ne-a fost lăsată chiar de Domnul și, de asemenea, de Pavel, într-un mod deosebit. Isus Hristos, Domnul nostru i-a zis lui Petru: „*nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri*”. Descoperirea dumnezeiască este ceea ce contează. Litera a mânuit-o chiar și diavolul, când a venit la Isus Hristos, Domnul nostru și I-a zis: „*Este scris: «El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; și ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră»*”. Nu este suficient să mânuim litera Cuvântului, ci trebuie să posedăm autorizația divină, pentru a ni se permite să mânuim Cuvântul lui Dumnezeu.

Sfânta Scriptură spune să nu pretinzi că ai cunoștință dacă n-o ai, nu face o slujbă lui Dumnezeu dacă nu ți s-a poruncit s-o faci. Noi știm că există cinci slujbe. Dacă noi n-am fost puși de Dumnezeu, atunci ne-am pus noi înșine! Atunci vom prezenta programul nostru propriu sau programul bisericii de care aparținem. Dar dacă ne pune Dumnezeu, atunci noi Îi pregătim Lui calea, prin vestirea dreptății Sale și, atunci, vine Duhul, ia Cuvântul și îl face viu! Și atunci „*toți vor fi învățați de Dumnezeu*”; atunci nu unul îl învață pe celălalt, ci așa cum a spus și Domnul nostru în Evanghelia lui Ioan, „*toți vor fi învățați de Dumnezeu*”.

Pentru mine lucrul acesta este prețios. „Nu un frate îl va învăța pe celălalt...”. V-o citesc din Ioan 6:45: „*În Proroci este scris: «Toți vor fi învățați de Dumnezeu». Așa că oricine a ascultat pe Tatăl și a primit învățătura Lui vine la Mine*”. Cum ne învață Dumnezeu? Unde este „seminarul” Lui? Unde este „școala” Lui? Unde este catedra Lui teologică? Pe scaunul lui Moise au șezut mulți; pe scaunul apostolilor, de asemenea! Dar unde sunt oamenii care stau la picioarele lui Isus, cu toată smerenia, ca să asculte cuvintele binecuvântate de pe buzele Sale? Și despre El este scris: „*Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta*”. Învățătura Lui era cu o autoritate divină și legitimată. Nu debitul verbal puternic, ci forța dovezii dumnezeiești și a descoperirii Lui, a fost ceea ce l-a cuprins pe om în interiorul său. Ceea ce puteau să-i învețe învățătorii n-a putut să

dea ceva nimănui. Dar ceea ce a spus Domnul nostru și ceea ce mai spune El și astăzi, acest lucru nu este gol, ci este plin. De aceea noi credem într-o Evanghelia deplină. Dacă lipsește ceva, atunci Evanghelia nu mai este deplină. De aceea nu este permis să lipsească ceva, chiar până la ultimele făgăduințe pe care ni le-a dăruit Dumnezeu pentru acest timp.

Dar și în aceasta avem, câteodată, problemele noastre. Și în punctul acesta, fratele Branham a avut sută la sută dreptate. Poate că eu ar trebui s-o mai explic o dată de pe această platformă. Au circulat unele lucruri care i-au fost atribuite fratelui Branham, dar pe care el nu le-a spus. Și fie ca Dumnezeu să ne ajute de fiecare dată și să ne dăruiască îndurarea Lui ca să putem diferenția lucrurile acestea. Noi știm că el a spus foarte clar că „oamenii nu s-au schimbat; ei rămân cum au fost. Ei Îl laudă pe Dumnezeu pentru ceea ce a făcut El în trecut și ei așteaptă lucrurile pe care le va face El în viitor, dar ei trec pe lângă lucrarea lui Dumnezeu pe care o face El în timpul lor”. Aceasta să nu ni se întâmple nouă! De ce ne-am orientat noi așa de mult în Cuvântul profetic? Ca să avem busola și să știm care este calea lui Dumnezeu în această confuzie în care trăim noi. Și cu mare bucurie spunem și noi împreună cu Petru: *„și avem Cuvântul prorociei făcut și mai tare, la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos”*.

Pavel a scris către galateni, în primul capitol, versetul 11: *„Fraților, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine nu este de obârșie omenească; pentru că n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos”*. El a fost învățat de către Dumnezeu. Și când a fost el învățat? După ce a avut o întâlnire cu Isus Hristos și, astfel, el însuși a fost luat în această răspundere. Căci el a întrebat: *„Cine ești Tu, Doamne?”* Și Domnul i-a răspuns: *„Eu sunt Isus pe care tu Îl prigonești”*. Și el a devenit o unealtă aleasă de Dumnezeu.

Acum, Adunării i se solicită să creadă Cuvântul hotărât pentru timpul acesta, fie că este din Vechiul sau Noul Testament; prin descoperire să-l primească și să-l creadă până când ia naștere o imagine de ansamblu, și noi vedem acest concept dumnezeiesc, clar, în fața ochilor noștri. Și eu cred că Domnul o va face, prin harul Său. Căci credința vine din auzire, iar auzirea vine din propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu. Cât timp am auzit și am predicat noi: „Cum a fost în zilele Lui așa va fi și în zilele Fiului omului”? Și am avut noi descoperirea despre aceasta? Nu! N-am avut-o! Și deodată vine un om trimis de Dumnezeu și Domnul ne dăruiește claritatea despre ce a fost vorba, de fapt, atunci. Tot astfel este scris: „Cum a fost în zilele Sodomei”. Cei mai mulți predicatori s-au concentrat asupra părții necredincioase: „au mâncat și au băut” și așa mai departe. Dar acest lucru îl fac și oamenii de astăzi. Nu despre aceasta era vorba! Ce s-a întâmplat? Înainte ca Sodoma și Gomora să fie arse cu foc Domnul s-a descoperit lui Avraam! Geneza 18:17: *„Atunci Domnul a zis: «Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?»”*.

Avraam a fost un proroc și Cuvântul Domnului a venit la proroci. Domnul Dumnezeu nu face nimic fără ca înainte să-și descopere taina Sa slujitorilor Săi, prorocii. Aceasta mai este scris în Amos 3:7, dacă nu ați șters-o! Este scris acolo unde era scris și mai înainte. Și nu există niciun om care poate să se furișeze, cumva, pe lângă aceasta și să spună: „Și noi o facem cumva”. Uitați-o! Există mii și mii de oameni care încearcă lucrul acesta. Fiecare evanghelist, toate denominațiunile, toți au încercat-o deja și o fac până în ziua de azi. Nu și iarăși nu! Dumnezeu trimite pe slujitorii și prorocii Săi. Oare de ce scrie Pavel efesenilor că Adunarea a fost zidită pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind însuși Isus Hristos? În Împărăția lui Dumnezeu, nu poate fiecare să-și construiască Împărăția proprie! La sfârșit Împărăția lui Dumnezeu va fi din nou Împărăția lui Dumnezeu. Și, în această Împărăție este un singur Împărat. El este Împăratul în această Împărăție. Acesta este Isus Hristos, Domnul nostru. Și ceea ce face El este bine făcut, chiar foarte bine făcut. Important este faptul ca noi să permitem să fim incluși în această voie dumnezeiască și, prin aceasta, în lucrarea Lui.

Noi am citit aceste cuvinte scumpe sâmbătă seara, cu privire la faptul că Adunarea a fost inclusă în această misiune divină. Isus a zis: „*Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi*”. Și „*cine vă ascultă pe voi, pe Mine mă ascultă*”. Și cine au fost acești oameni? Cineva care a stat la picioarele lui Gamaliel? Nu! Cineva care a fost chemat, trimis cu un mesaj! Și este scris în Romani 10: „*Cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși?*”. Predica vine din Cuvântul lui Dumnezeu, dar credința care poate să reziste înaintea lui Dumnezeu nu vine dintr-o interpretare omenească a Scripturii. Întotdeauna trebuie să fie credința biblică! Și credința biblică poate să vină doar dintr-o veste biblică. Și pentru aceasta l-a trimis Dumnezeu pe slujitorul și prorocul Său. Mie nu îmi va fi rușine de aceasta, atât timp cât voi trăi. La fel de sigur cum Domnul a trimis un Ioan, un Pavel și pe toți slujitorii și prorocii Lui, la fel de sigur El l-a trimis pe fratele Branham, nu cu un mesaj suplimentar, ci cu Cuvântul lui Dumnezeu, de la Geneza 1 până la Apocalipsa 22, astfel încât inimile copiilor lui Dumnezeu să fie readuse la ceea ce a vorbit Dumnezeu.

Și cu aceasta am ajuns din nou la ceea ce am citit azi dimineață. Domnul cheamă afară! Și cei chemați afară sunt aceia care vor asculta de ceea ce spune adunărilor Duhul. Toți ceilalți nu vor asculta aceste cuvinte. O putem citi în Apocalipsa 2 și 3, de șapte ori în fiecare scrisoare către adunare, când este scris: „*Cine are urechi, să audă ce spune adunărilor, Duhul*”. Și despre aceasta, am vorbit deja. Fiecare evanghelist poată să spună astăzi: „Duhul mi-a vorbit” și fiecare merge în direcția proprie. Duhul ia întotdeauna Cuvântul! Duhul lui Dumnezeu nu va trece vreodată peste marginile Cuvântului. Duhul lui Dumnezeu, care a inspirat Cuvântul lui Dumnezeu, îl va învia. Prin predică noi auzim acest Cuvânt și prin Duhul lui Dumnezeu este înviat în noi. Atunci nu mai este o ascultare cu aceste urechi omenești, ci o ascultare cu inima. Și atunci este

valabil Cuvântul scris în Matei 13, pe care Domnul l-a adresat atunci ucenicilor Săi și astăzi ne este adresat nouă.

Este scris în Matei 13, începând cu versetul 10: „*Ucenicii s-au apropiat de El și I-au zis: «De ce le vorbești în pilde?»*. Isus le-a răspuns: „*Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat*””. Noi nu putem schimba lucrul acesta! Nu avem nicio influență asupra lucrurilor pe care le face Dumnezeu. Dar avem o oportunitate și aceasta constă în faptul ca noi să ne decidem corect înaintea lui Dumnezeu, să îngropăm propria noastră înțelepciune. Odată Pavel a putut spune: „Tot ce mi-a fost prețios cândva, consider acum un gunoi”, ca să apuce înțelepciunea supremă și harul lui Dumnezeu.

Aici este vorba despre două grupuri. Ucenicii au venit la Învățătorul lor și au întrebat: „De ce le vorbești în pilde?”. Nu „de ce ne vorbești în pilde”! Ci lor, mulțimilor de oameni, lor le vorbea numai în pilde! Isus le-a răspuns: „*Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat*”. Nu putem întreba: „Dumnezeule, de ce i-ai ales pe unii și nu pe ceilalți?”. Domnul a vorbit tuturor, toți au avut șansa să primească sau să refuze. Știți în ce a constatat deosebirea? Unii au rămas așa de religioși cum au fost înainte și nu au putut să renunțe la ce au învățat; dar ceilalți s-au bătut în piept și au zis: „Niciodată nu a vorbit cineva așa cum vorbește acest Om!”. Și aceasta a fost o vorbire cu autoritate divină. Același lucru se întâmplă și în aceste zile!

În același capitol, Matei 13, este scris în versetul 15: „*Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu și să-i vindec*”. Acesta a fost un grup. Ei l-au auzit pe Domnul, au fost martori, au văzut tot ce s-a întâmplat atunci și, totuși, au rămas așa cum au fost înainte. Cuvântul nu a intrat în inimile lor. Cuvântul nu a devenit o descoperire dumnezeiască pentru ei, personal.

Dar despre grupul celălalt este scris în versetul 16: „*Dar ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud! Adevărat vă spun că mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit*”.

Dacă eu spun aici, astăzi, în acest loc că un Mohamed care a avut campania lui în anul 632, a crezut că el este prorocul, conform Maleahi, care să întoarcă inima copiilor spre părinții lor, că el a inițiat o campanie mare și a crezut că el este bărbatul ales de Dumnezeu. Când eu am citit lucrul acesta în Coran nu-mi venea să cred ce am văzut. Dar eu am citit-o, personal, în Lagos, Nigeria. Și au existat mulți oameni de felul acesta, care au venit și au susținut „eu sunt acest om!”, până la sfârșitul secolului trecut. Și ce a fost? Au fost niște bărbați... chiar și Alexander Dowie a pretins că este acest ultim proroc, conform Maleahi. Și astăzi toți pot să spună: „O, voi cu William Branham al vostru, faceți același lucru și voi”. Nu și iarăși nu! Fiindcă în zilele noastre a sosit ceasul lui Dumnezeu.

Acesta nu a fost în urmă cu o mie de ani, în urmă cu două sau trei sute de ani. Ci acest ceas al lui Dumnezeu este acum.

Și de aceea Dumnezeu a dăruit har, ca să aibă loc o întoarcere în Cuvântul lui Dumnezeu. Și știți voi în ce constă această mare deosebire? Toți acești bărbați i-au legat pe ucenicii lor de ei și de ceea ce au răstălmăcit și au spus ei. Fratele Branham a spus: „Cercetați totul cu Cuvântul lui Dumnezeu, căci eu sunt doar un om. Cuvântul lui Dumnezeu rămâne adevărul veșnic!”. El nu a atras oameni ca să-l urmeze, ci el i-a condus la Hristos, vestind adevărata Evanghelie.

Dar noi nu putem schimba nimic! Chiar și la prima venire a lui Hristos au existat niște oameni care au zis: „Eu sunt acela”. Iar ultimul a fost Teuda urmat de patru sute de bărbați, „*care zicea că el este ceva*” (Fapte 5:36). Iubiților, ce a spus fratele Branham în textul filmului? „Eu sunt la fel de neajutorat precum sunteți și voi toți care ședeți în sală. Dacă Dumnezeu nu mă ajută eu nu pot să fac absolut nimic”. Este aceasta în concordanță cu Cuvântul „*fără Mine, nu puteți face nimic*”? Aproape că arăta ca o rușine că el tot aștepta și aștepta și la un moment dat spune: „Voi știți ce aștept eu”. Și deodată s-a terminat așteptatul și prezența lui Dumnezeu a fost acolo și deodată a venit și confirmarea divină.

Iubiților, noi suntem pregătiți, cu ajutorul lui Dumnezeu, să înotăm împotriva curentului, chiar dacă nu suntem înotători, căci puterea lui Dumnezeu ne va întări ca să rezistăm până la final. Eu nu îmi fac niciun fel de griji cu privire la lucrurile de care suntem acuzați. Dacă acestea ne unesc mai mult, atunci totul va fi în ordine. Trebuie să vină niște lucruri care să ne lovească și mai puternic, astfel încât noi să fim uniți laolaltă, cum o face și fierarul, ca Dumnezeu să se descopere, în cele din urmă.

Dacă verificăm toate lucrurile – și noi am făcut-o deja – pe baza Cuvântului Dumnezeu, atunci nu o spunem ca să ne uităm într-un mod disprețuitor la alții și să ridicăm pe cineva peste alții, căci toată slava și lauda oricum se cuvine numai Domnului nostru. Și Pavel scrie corintenilor: „*Nimeni să nu se fâlească, dar, cu oameni*” (1 Cor. 3:21). „*Cine este Pavel? Și cine este Apolo? ... Eu am sădit, Apolo a udat*”. Nu a smuls, ci a udat! Există, astăzi, mulți care au ceva de spus, dar în loc să ude, ei smulg; în loc să se bucure cu privire la sămânța curată care a fost deja semănată ei umblă după oameni și doresc să vorbească cu ei ca și când ei ar avea ceva de spus.

Eu îndrăznesc să spun, astăzi, aici: oricine simte dorința de a învăța pe altcineva, acela încă nu a fost învățat el însuși de către Dumnezeu; acela încă nu a înțeles despre ce este vorba! „Nu unul îl va învăța pe celălalt, ci cu toții vor fi învățați de către Dumnezeu”. Nu noi ne prindem unul pe celălalt, colectând adrese și contactând oamenii, ci noi Îi permitem ca Dumnezeu să ne prindă și El să ne convingă. Și spunem: „Doamne, iată-mă, am ajuns la sfârșit cu știința mea și cu toată înțelepciunea mea. Tu să fii înțelepciunea mea și tot ce am eu nevoie”.

Etalonul cu care se verifică o slujbă, nu este cunoștința mea și a ta, ci este mărturia completă a sfintei Scripturi. Fără niciun fel de contradicție, totul trebuie să fie în concordanță și atunci putem spune cu o conștiință curată că Dumnezeu a găsit cea mai smerită unealtă, un bărbat care nu a venit cu propria-i cunoștință, dar care a fost iertat de Dumnezeu, care a fost însărcinat și trimis. Precum Ioan atunci, la fel a fost el trimis, în timpul nostru. Și pentru aceasta noi Îi suntem mulțumitori lui Dumnezeu, din toată inima și din tot sufletul nostru.

Toți aceia care sunt învățați de Dumnezeu o primesc și Îi mulțumesc Domnului pentru acest fapt și, prin harul Lui, sunt călăuziți în tot adevărul, prin Duhul Sfânt. Altceva nu dorim!

Domnul să ne ajute, acum, la sfârșitul acestor adunări, să ne dăruiască o inimă mulțumitoare și ascultătoare, astfel încât să nu luăm într-un mod ușuratic lucrurile care ne-au fost dăruite, ci să le primim din mâna lui Dumnezeu, în așa mod cum ne-au fost dăruite. Și cred că noi toți facem așa. Nu fiindcă am fost convinși de niște oameni, ci fiindcă Dumnezeu ne-a introdus în Cuvântul și în voia Sa. Binecuvântat și lăudat să fie Numele Domnului. Amin.